

๑๕๗

ข้าผู้ฝัน คือสตรี ในฝัน

梦里不知她是客

ไปคู่เคียงขวง 白鷺成双
เขียน

จื่อห้วนถ่านเซียง
แปล

การอ่านคือรากฐานแห่งชีวิต

คำนำสำนักพิมพ์

สวัสดีค่ะคุณผู้อ่านที่รักทุกท่าน สำนักพิมพ์อรุณขอนำเสนอ เรื่อง **ข้าพเจ้าคือสตรีในฝัน** นิยายโรแมนติคแฟนตาซีจำนวน 4 เล่มจบ ซึ่งมาจากปลายปากกาของ ‘ป๊อปปี้เจิ้งชวง’ นักเขียนผู้มากด้วยฝีมือ และโครงเรื่องอันโดดเด่น คราวนี้เรากลับมาพร้อมกับเรื่องราวเหนือจินตนาการ ที่จะพาคุณผู้อ่านดำดิ่งสู่โลกของความฝัน ความรัก และชะตาที่ไม่อาจคาดเดา

เมื่อ ‘เวินโหลว’ หญิงสาวยุคปัจจุบันที่ใช้ชีวิตอันเรียบง่ายตื่นขึ้นมา ในร่างหญิงสาวยุคโบราณ เพียงเพราะเธอไปตอบคอมเมนต์ในกระทู้ เรื่องความรักหนึ่งว่าให้เลิกกับสามี อีกฝ่ายจึงให้เธอมาจัดการปัญหา หัวใจนี้แทน

โชคชะตานำพาให้เธอต้องมาเกี่ยวพันกับบุรุษนามว่า ‘เซียวจิงถิง’ ผู้เป็นทั้งสามีในนามและคนแปลกหน้า เธอจะคลี่คลายปมรักอันซับซ้อน และเปลี่ยนเส้นทางในอนาคตให้ดีขึ้นได้หรือไม่

เรื่องราวระหว่างความฝันกับความจริง โชคชะตากับทางเลือก และใครจะเป็นเจ้าของหัวใจที่แท้จริง ร่วมหาคำตอบพร้อมกันในหน้าถัดไปได้เลยค่ะ

อรุณ

กรรมที่ควรได้รับ

เวินโหรถูกใครบางคนเขย่าจนตื่น!

ตอนแรกเธอนึกว่าแผ่นดินไหว จึงกระเลือกกระส่นจะกระโดดลงจากเตียง ทันใดนั้นก็รู้สึกถึงมือของใครบางคนกำลังรัดเอวของเธอ พร้อมทั้งลั่นเสียงต่ำ “นั่งดี ๆ!”

เกิดอะไรขึ้น

เวินโหรสวมตาโพลง สิ่งที่สะท้อนเข้านัยน์ตาไม่ใช่ห้องนอนสีชมพูห้องเล็กๆ ของตน แต่กลับเป็นป่าทึบแห่งหนึ่ง และมีคนกำลังพาเธอควมม้าวิ่งตะบึงผ่านป่า ทั้งยังลั่นสะเทือนจนแทบจะอาเจียน

“คุณเป็นใคร!” เวินโหรยื่นมือคว้าบริเวณอกเสื้อเขาไว้อย่างตกใจ เมื่อก้มศีรษะมองก็เห็นว่าเขาอยู่ในชุดโบราณ ร่างกายท่อนบนสวยงาม ลุบแล้วรู้สึกดีไม่น้อย

เมื่อบุรุษบนหลังม้าได้ยื่นอีกฝ่ายถามเช่นนั้นกลับยิ้มเยาะ “ตอนนี้เจ้ายังคิดจะเล่นลูกไม้อะไรกับข้าอีก ข้างหน้าก็คือป่าหมาป่าอย่างไรเล่า”

ป่าหมาป่า?

เวินโหรกะพริบตาปริบ ๆ ก่อนจะดึงมือกลับมาตบหน้าตนเอง

ดัง ‘เพียะ’

เจ๊บ!

นี่ไม่ใช่ความฝัน!

เวนโหวรกำลังถูกบุรุษแปลกหน้าที่สวมชุดโบราณคนหนึ่ง
พาควมมาอย่างบ้าคลั่ง ฟังน้ำเสียงแล้วก็ไม่ค่อยเป็นมิตรนัก!

ฟ้าดินเป็นพยาน เวนโหวรใช้ชีวิตโดยเป็นพลเมืองดีและปฏิบัติตามกฎระเบียบมาตลอดยี่สิบกว่าปี ทั้งยังไม่เคยมีศัตรูที่ไหน ทำไมถึงโดนลักพาตัวได้

ไม่ทันรอให้เธอคืนสติ คนที่ซ่อนอยู่ด้านหลังพลันหยุดม้า ครั้น
ก๊อบมายกถุง เวนโหวรก็ตระหนกตกใจ โผกอดเอาคนด้านหลังไว้แน่น!

“ออกไปซะ”

สามพยางค์ธรรมดาๆ น้ำเสียงไม่มีสูงต่ำ แต่เมื่อฟังแล้วรู้สึกว่ามี
มือสองข้างของตนราวกับมีกระแสไฟแล่นปราด พร้อมทั้งหัวใจ
ที่บีบแน่น เจ็บจนต้องสูดลมหายใจเข้าเฮือกหนึ่ง ก่อนภาพเบื้องหน้า
จะพร่ามัวในทันใด

แหมะ

ด้วยรู้สึกถึงน้ำตาซึมผ่านชั้นเสื้อ เวนโหวรจึงเพิ่งสังเกตว่าตนเอง
กำลังสวมชุดสีขาวตัวบางที่เหมือนกับชุดด้านในของคนยุคโบราณ
ผิวสัมผัสของผ้าไม่เลว ดูแล้วน่าจะทำมาจากผ้าไหม

ไม่สิ นี่ไม่ใช่ประเด็นสำคัญ ประเด็นคือเธอร้องไห้!

น้ำตาไหลหลังดังก๊อกร้าปิดไม่สนิท เวนโหวรควบคุมไม่ได้
โดยสิ้นเชิง เธอหลนลานเล็กน้อย ขณะกำลังจะถามว่าเกิดอะไรขึ้น
ร่างกายก็ถูกคนที่อยู่ด้านหลังผลักจนพลัดตกจากหลังม้ากระแทกพื้น
อย่างแรง!

ใช่แล้ว กระแทกพื้น กระแทกแบบที่หน้าปะทะกับพื้นแบบนั้น
เลย!

หยาบคายที่สุด เหมือนไม่อยากให้เธอมีชีวิตอยู่อย่างไรวางนั้น!

เวนโหวรเจ็บจนอ้าปากแยกเขี้ยว แต่ไม่ได้ร้องไวยวาย ไอสังหาร
บนตัวคนที่อยู่บนหลังม้ารุนแรงเกินไป หากเธอหวีดร้องไวยวายตอนนี้
แล้วเกิดกระตุ้นโทสะของเขาขึ้นมา ก็ไม่รู้ว่าเขาจะฆ่าเธอด้วยวิธีการ
อะไร

เวนโหวรฝืนความเจ็บลุกขึ้นนั่ง แล้วหันมองไปโดยรอบอย่าง
ระแวดระวัง

ยามวิกาลเงียบสงัด พื้นที่รกร้างทุรกันดาร ปาด่านหน้าเขี้ยวข่ม
แล้วยังได้ยินเสียงหมาป่าหอนบนภูเขาสูงห่างไกลเป็นครั้งคราว

ป่าหมาป่าจริงด้วย! หากถูกทิ้งไว้กลางดึกยังจะมีชีวิตอยู่ถึงเช้า
หรือ!

“นี่คือกรรมที่เจ้าควรได้รับ ตูเวนโหวร”

ในที่สุดคนบนหลังม้าก็เอ่ยปาก น้ำเสียงเย็นชาแฝงด้วยความ
เกลียดชัง รวากับเป็นปฏิกิริยาตอบสนองโดยสัญชาตญาณ

เวนโหวรน้ำตาไหลพรากเมื่อจู่ๆ ก็รู้สึกเจ็บแปลบที่ทรวงอก

เอ๊ะ? ว่าแต่เขาเรียกเธอว่าอะไรนะ ตูเวนโหวร?

เวนโหวรงุนงงเล็กน้อย เงยหน้ามองเขาแล้วยิ้มเหี้ย “สามีของ
ตูเวนโหวร?”

“สามีของตูเวนโหวร?” บุรุษผู้นั้นชะงัก แค้นหัวเราะแล้วกล่าว
“ข้าไม่เคยยอมรับว่าเจ้าเป็นภรรยาของข้า เจ้าจะพูดเช่นนั้นในเวลาแบบนี้
เพื่ออะไร”

เวนโหวรอยากอธิบายกับเขามาก เธอคิดว่าอาจจะเกิดความ

เข้าใจผิดบางอย่าง เธอไม่ควรเป็นคนรับกรรมนี้ เพราะเธอไม่ใช่
ตุ๋นโหวลสักหน่อย!

แต่เมื่อได้ยินคำพูดของบุรุษผู้นี้ ใจของเวนโหวลก็หดเกร็ง
ลาคอติบตัน หลังคร่ำครวญออกมาอย่างควบคุมไม่อยู่ ร่างกายพลัน
ทรุดลงนอนซดตัวอยู่บนพื้น

ลมภูเขาทันทั้งรุนแรงทั้งเย็นเยียบ พัดแรงราวกับเธอเป็นผักกาดขาว
น้อยลู่ลม แต่บุรุษบนหลังม้ากลับเฉยเมย ทั้งยังหันหัวม้าตั้งใจจะ
จากไป

อะไรกัน

เวนโหวลจ้องเขม็ง หากปล่อยเขาไปแบบนี้ เช่นนี้แล้วเธอจะ
ไม่ตายอยู่ตรงนี้อย่างไม่รู้เหนือรู้ใต้หรอกหรือ

ไม่ได้! เธอจะไม่ยอมฝังตัวเองในท้องหมาป่าแน่นอน! เทียบกับ
การถูกหมาป่ากิน มิสู้เลือกถูกคนฆ่าตายเสียยังดีกว่า อย่างน้อยก็ตาย
แบบสะใจหน่อย!

เมื่อเห็นคนผู้นั้นกำลังจะควมม้าจากไป เวนโหวลก็ไม่สนใจ
บาดแผลที่อยู่ตามร่างกาย รีบพุ่งตัวไปเกาะสะโพกม้าทันที!

ม้าตัวนั้นคงคาดไม่ถึงว่าเวนโหวลจะพุ่งปราดมาเช่นนี้ มันยก
ขาหน้าขึ้นด้วยความเจ็บปวด กู้อ้องเสียงแหลม พลันสะบัดคนลงจาก
หลังม้า!

ประจวบเหมาะกับการเซียวจึงถึงกำลังเหม่อลอยเล็กน้อย ไม่ทันได้
ป้องกันตัวจึงตกลงจากหลังม้าราวกับไร่น้ำหนักทันที เขารีบกั้งไป
ที่มุมหนึ่ง ก่อนขมวดค้อมองไปยังม้าม้าค่าของตนเอง

ม้าเสียสติไปแล้ว?

ความจริงม้าไม่รู้ชื่อไหนชื่อไหน เวนโหวลต่างหากที่เสียสติไปแล้ว

จริง ๆ สัญชาตญาณการเอาตัวรอดของสัตว์ตัวน้อยส่งให้เธอพลิกตัวเหยขึ้นไปบนอานม้า แสดงความสามารถในการปีนกำแพงสมัยมัธยมปลายของตัวเองออกมา เธอจับบังเหียนพร้อมหนีบท้องม้าอย่างแรง “ยะห์!”

เวนโหวรขี่ม้าไม่เป็นแต่เคยเห็นคนอื่นขี่ แต่จะอะไรก็ช่างหนีก่อนค่อยว่ากัน!

เซียวจึงถึงลูกขึ้นแล้วขมวดคิ้วมองไปทางที่ตู้เวนโหวรจากไปก่อนอึ้งงันไปชั่วขณะ

สตรีนางนี้พุ่งเข้าไปในป่าหามา? ในเมื่ออยากตายเช่นนั้น แล้วจะมาแย่งม้าจากเขาเพื่ออะไร หรืออยากแก้แค้นเขา นั่นเป็นมัลลาคำที่ซื้อมาจากดินแดนตะวันตกกเซียวนะ!

เซียวจึงถึงที่ตาก่อนพลั้กายไล่กวตนาทันทิ คนจะอยู่หรือตายไม่สำคัญ แต่ม้าต้องรอด!

เหมือนเขาจะประเมินตู้เวนโหวรต่ำเกินไป สตรีนางนี้ไม่เพียงไม่ตกม้า ทั้งยังเร็วจนเขาแทบตามไม่ทัน!

“เจ้าลงมาเดี๋ยวนี!”

เสียงตะคอกอย่างโกรธเกรี้ยวดังขึ้นจากด้านหลัง เวนโหวรตกใจจนเกือบพลัดตกม้า เธอรีบยึดบังเหียนแล้วควมเร็วขึ้น แต่เซียวจึงถึงเป็นคนฝึกยุทธ์ ร่างกายว่องไวราวกับภูตผี วิ่งไม่นานก็ไล่ตามทัน เขากระโดดขึ้นนั่งซ้อนหลังเวนโหวร แล้วชิงบังเหียนมาจากมือเธอบังคับให้ม้าหยุดทันที

“ว้าย!” เวนโหวรสันไปทั้งกายพร้อมหลุดเสียงหวีดร้องออกมาอย่างลืมตัว

เซียวจึงถึงตกใจอย่างยิ่ง รีบปิดปากนางตามสัญชาตญาณแล้ว

ชมวดคิ้วมอง

เหตุใดสตรีนางนี้จึงเปลี่ยนเป็นโหวกเหวกโวยวายได้ขนาดนี้
ด้วยฝ่ามือของเขายิ่งใหญ่มาก ทำให้ใบหน้าของเวินโหรวดูเล็กลงไป
ถนัดตา ทั้งจมูกและปากถูกปิดสนิทจนเกือบขาดอากาศหายใจ!

กะจะทำให้ขาดอากาศตายเลยหรือไง

เวินโหรวหรีตา ก่อนจะนึกแผนการบางอย่างได้ เธอรีบแสสร้งเป็น
หายใจไม่ออก พลงคว่ำจับเสื้อคนด้านหลังอย่างสะเปะสะปะ

เชียวจึงถึงตกใจ เดิมทีเขาอยากريبปล่อยมือให้นางหายใจ
แต่กลับถูกนางยึดไว้แน่นหนา จะปล่อยมืออยู่หลายรอบกลับปล่อย
ไม่ได้! ส่วนคนในอ้อมแขนดิ้นรนไม่หยุด ในปากอ้ออึ้งไม่รู้ว่าจะพูด
อะไรอยู่ ทำให้เขารำคาญเล็กน้อย จึงเพิ่มแรงบีบเสียเลย!

ทว่าแค่การออกแรงครั้งนี้ทำให้ร่างกายของเวินโหรวแข็งทื่อไป
ชั่วขณะ ก่อนจะกลายเป็นอ่อนนุ่มไหลลงมาดั่งดินโคลน มือที่บีบเขาไว้
ก็ห้อยตกลงสองฝั่งอย่างไร้ความรู้สึก

เชียวจึงถึงใจระตุกดู ريبปล่อยมือฉับพลัน ชมวดคิ้วพลง
ใช้มืออังจมูกอีกฝ่ายเพื่อตรวจลมหายใจ

ตายแล้ว?

ท่ามกลางป่าเขายามราตรีเงียบสงัดจนได้ยินเพียงเสียงร้อง
ของแมลง เชียวจึงถึงประคองศพในอ้อมกอดอยู่บนหลังม้า รู้สึก
แคว้งคว้างเล็กน้อย

เขาโม่โม่จนคิดอยากชมขวัญนางสักหน่อย แต่นางกลับตาย
ขึ้นมาจริง ๆ...ไม่รู้ว่าอะไรบีบอัดต่อกระดูกได้อย่างไร

ขณะกำลังคิดหาวิธีจัดการ แผ่นหลังพลันหนาวเยือก เชียวจึงถึง
ตกใจจึงกระตุกบังเหียนม้ามุ่งไปด้านหน้าทันที

“บรู๊วว...”

ป่าด้านหลังของพวกเขามีดวงตาเขียวกระจ่างปรากฏอยู่ตั้งแต่เมื่อใดไม่รู้ เขียวจึงถึงตบสนองอย่างรวดเร็ว มือหนึ่งประคองตู้เวินโหรว อีกมือกระชากบังเหียนอย่างแรง ขึ้นชักซ้ำกว่านี้ เกรงว่าพวกเขาจะถูกหมาป่ากระชากลงจากหลังม้า

ฝูงหมาป่าตามหลังพวกเขามาติดๆ หมาป่าตัวผู้ที่แข็งแรงหน่อยไล่มาจนถึงครึ่งลำตัวของม้าแล้ว และเกือบจะฝังเขี้ยวลงบนขาของเขียวจึงถึง

“ให้ตายเถิด” เขียวจึงถึงสีหน้ายำแย่ เหลือบมองหนทางเบื้องหน้า ใจคิดว่าจะโยนคนในอ้อมแขนลงไปที่ข้างก่อนดีหรือไม่

ไกลออกไปมีแสงสะท้อนเงา น้ำ น่าจะเป็นทะเลสาบแห่งหนึ่ง และดูเหมือนจะเป็นทางตัน

“จะโทษเข้าไม่ได้” เขียวจึงถึงหยุดม้าข้างทะเลสาบ ก่อนจะสะบัดมือแล้วโยนศพในอ้อมแขนลงไป

ฝูงหมาปาล้อมรอบสี่ทิศ หากพวกมันเห็นร่างคนตายนี้ก็น่าจะมีพุ่งเข้าไปก่อน ดังนั้นเขามีโอกาสในการหนีรอด...

เดี๋ยวนะ เกิดอะไรขึ้น

เขียวจึงถึงนึกว่าตนเองตาฟาด จึงหลับตาแล้วลืมตาอีกครั้ง

ตู้เวินโหรวที่เมื่อครู่ ‘ตาย’ ในอ้อมอกตน ตอนนี้กลับตีสังกาลางอากาศ แท้และพื้นอย่างปราดเปรียว จากนั้นบินเหินพุ่งไปทางทะเลสาบอย่างสวยงามดงาม! น้ำกระจายสี่ทิศ ไม่นานก็ไหลสักระชั้นบนผิวทะเลสาบ และกัดฟันตะโกนใส่เขา

“ท่านนี่มันไร้มนุษยธรรมสิ้นดี ป้อนตัวเองให้หมาป่าเสียเถอะ!”

เหลือเชื่อ...นางยังไม่ตาย?

เขี้ยวจึงถึงที่ตั้งสติได้ก็มิโหยจนหัวเราะออกมาแทน เขามอง
ฝูงหมาป่าผาดหนึ่ง ก่อนลงจากหลังม้าแล้วล่าถอยไปยังริมทะเลสาบ
หรือตามองฝูงหมาป่าที่อยู่ด้านหน้า พลังพูดกับสตรีที่อยู่ด้านหลัง
“นี่เจ้าแกลังตายหรือ”

ข้ายังดำเขาอีก

ทดลองอ่าน

ผลของการเป็นนักเลงคีย์บอร์ด

เว็นโหลวที่ยังอยู่ในน้ำ กลอกตาที่หนึ่ง เอ๋เอะ “ไม่แก้งตาย จะหนีออกจากเงื้อมมือท่านได้หรือ”

ด้วยน้ำเสียงและท่าทีเช่นนี้ เชียวจึงถึงฟังแล้วขมวดคิ้วแน่น แต่จากสถานการณ์คับขันยามนี้ เขาไม่มีเวลาไปเอาเรื่องนาง เขากวาดตามองฝูงหมาป่า แล้วกระโจนลงทะเลสาบทันทีก่อนหมาป่าตัวผู้ที่อยู่หน้าสุดจะพุ่งเข้ามา

ถ้าแอบอยู่ใต้น้ำ หมาป่าก็จะกินพวกเขาไม่ได้

ทว่ามีปัญหาอยู่ข้อหนึ่งคือ เชียวจึงถึงว่ายน้ำไม่เป็น

แสงจันทร์สว่างไสว สะท้อนผิวน้ำทะเลสาบเป็นประกายคลื่นระยิบระยับ เว็นโหลวมองเชียวจึงถึงที่ว่ายมายังทิศทางตนด้วยสีหน้าตื่นตกใจ ไม่ได้ตะลึงเพราะใบหน้าที่ได้แสงจันทร์ของเขานั้นน่ามองเพียงใด แต่ตกใจที่เขาว่ายยิ่งจมลงราวกับเดินลงบันไดเสียอย่างนั้น อีกทั้งยังสีหน้าไร้อารมณ์ ก่อนจะแน่นิ่งแล้วค่อยๆ จมลงไป

เขาว่ายน้ำไม่เป็น! แล้วใครให้เขากลัวจนกระโดดลงไปทะเลสาบ!

ดูเหมือนหมาป่าบนฝั่งอยากลองเชิงลงน้ำ เว็นโหรวสุดหายใจเข้าลึก ก่อนดำลงน้ำตามทันที จับเชียวจึงถึงที่ถึงเป็นกิ่งตายลากว่ายขึ้นฝั่ง!

นี่เป็นปฏิกริยาตอบสนองตามธรรมชาติของร่างกายอย่างสมบูรณ์ เมื่อคืนสติกลับมาพบว่าเพิ่งช่วยชีวิตคนที่จะฆ่าตนไปหมดๆ เว็นโหรวก็สับสนเล็กน้อย คิดอยู่นานถึงรู้ว่าตนเองทำอะไรอยู่

ตอนนี้เธอยังไม่รู้เลยว่าตนเองอยู่ที่ใด หากคนผู้นี้ตายไป คิดว่าเธอคงออกจากป่าผืนนี้ไม่ได้ เพราะฉะนั้นการช่วยชีวิตเขาจึงเป็นเรื่องสมเหตุสมผล!

เว็นโหรวได้คะแนนเต็มในวิชาว่ายน้ำ ความคุ้นเคยในน้ำนั้นดีเยี่ยม แต่ความรู้สึกเฉียดตายเช่นนี้ทำให้รู้สึกขาอ่อนแรง เธอต้องใช้พลังกำลังมหาศาลถึงลากคนที่ไม่รู้เป็นหรือตายขึ้นฝั่งมาด้วยกันจนได้

เมื่อขึ้นมาบนฝั่งได้แล้ว เธอก็กวดบริเวณอกของเขอย่างแรงสองที

“อีก...” เชียวจึงถึงลำลักน้ำออกหลายอีก หว่าเปลือกตาปิดสนิทยังไม่ฟื้นขึ้นมา

แต่เมื่อตรวจลมหายใจแล้วปกติ น่าจะตกใจจนสลบมากกว่า

เว็นโหรวกัดฟันไปคำหนึ่งว่าใช้ไม่ได้ จากนั้นลุกขึ้นมองโดยรอบ เธอรู้ว่าไม่ควรเดินขึ้นในป่าตอนกลางคืน และโชคที่ที่ด้านข้างมีต้นหวายขนาดใหญ่ จึงสามารถขึ้นไปหลบฝูงหมาป่าได้

เว็นโหรวดึงสายคาดเอวและชุดตัวนอกของเชียวจึงถึง จับเขาห่อไว้แล้วมัดขมวด ก่อนจะเลือกกิ่งไม้ที่อยู่สูงและหนาทำท่อนหนึ่ง กระยะความสูงที่คิดว่าหมาป่าจะกระโดดกัดไม่ถึงแล้วจับเขาห้อยขึ้นไปอย่างกินแรง ส่วนตนค่อยปีนตามขึ้นไป เธอหากิ่งไม้ที่แข็งแรงอีกกิ่ง

แล้วนำสายคาดเอวของตนมัดไว้กันเท้าเส้น จากนั้นถึงเริ่มครุ่นคิดว่า
ตนเจอกับเรื่องอะไร

ถ้าจำไม่ผิด วันนี้เป็นวันที่ 17 มีนาคม 2016 เธอกำลังนอน
ไถมือถืออยู่บนเตียงของตนเองพลางอ่านกระทู้ก่อนนอน เธอไถเจอ
โพรงต้นไม้¹ ปรัชญาเรื่องความรัก เล่าว่าสามีไม่รักตนเอง มีเมียน้อย
มากมาย และถามว่าควรไปจากเขาดีหรือไม่

เวินโหววไถเจอกระทู้แบบนี้ทุกวัน จึงคิดว่าคนกลุ่มนี้โง่เกิน
บรรยายไปหรือเปล่า เรื่องใหญ่ของตัวเองยังต้องพึ่งความเห็นจาก
ชาวเน็ต

ในฐานะที่เป็นชาวเน็ตที่มีน้ำใจ แนนอนว่าเวินโหววคอมเมนต์
ตอบกลับด้วยประโยคง่ายๆ สบายๆ ประโยคหนึ่ง [ผู้ชายแบบนี้ยังไม่ทิ้ง
อีกเธอ จะเก็บไว้ฉลองเทศกาลเซ็งเม้งรีไร]

คอมเมนต์ในกระทู้โพรงต้นไม้ แต่ไหนแต่ไรสนับสนุนให้
แตกแยกมากกว่าสมานฉันท์ อีกทั้งสถานการณ์แบบนี้ยังมีอะไรให้ต้อง
คิดอีก ไม่รักก็แค่หย่ากัน หากต้องทนเจ็บไปชั่วชีวิตนั้นคุ้มหรือ

ผลปรากฏกลับไม่เป็นเหมือนปกติ หลังคอมเมนต์ไปไม่นาน
ก็มีคนทักแชตส่วนตัวหาเธอ ทั้งยังใช้ตัวอักษรจีนดั้งเดิม [พูดง่าย
เสียจริง]

เวินโหววอึ้ง ตอบอีกฝ่ายกลับไปว่า [คุณเป็นใคร]

[ข้าตัวเวินโหวว ส่วนเจ้าก็คือคนที่จะทำให้ข้าไปจากสามีอย่างไรเล่า]

เวินโหววอ่านข้อความอย่างติดขัดเล็กน้อย ผ่านไปนานจึงตั้งสติได้
[คุณนี่เอง ชื่อเหมือนฉันมาก]

¹ หมายถึง กระทู้ที่ตั้งขึ้นโดยชอนตัวตนผู้เขียน

อีกฝ่ายไม่ได้สนใจเรื่องชื่อโดยสิ้นเชิง ถามตรงๆว่า [เจ้าบอกข้าได้หรือไม่ว่าจะไปจากคนที่เจ้ารักสุดใจได้อย่างไร]

นี่คิดจะเอาจริงเอางั้นกับเธอด้วย? เวินโหวหรือหริตา นึกคิดเป็นพิมพ์บนมือถือตอบกลับไปอย่างรวดเร็ว [ทำไมจะไปไม่ได้ เขาไม่รักคุณ ฉะนั้นเจ็บส้นดีกว่าเจ็บยาว หาผู้ชายที่ดีกว่าแล้วใช้ชีวิตในแต่ละวันให้ดีเถอะ]

[แต่ข้าปล่อยวางไม่ได้]

[เพราะแบบนี้ไงถึงได้มีผู้หญิงมาเขียนโปรงต้นไม้มากมายขนาดนี้] เวินโหวตอบกลับอย่างตั้งความหวัง [ก็เป็นเพราะพวกคุณปล่อยวางไม่ได้สักที มัวหลงละเมอเพื่อพวกว่าอีกฝ่ายน่าจะยังรักตัวเอง จากนั้นก็ผลาญชีวิตวัยสาวและเงินทองให้กับผู้ชายที่ไม่ได้รักตัวเองอย่างไม่รู้จักจบจักสิ้น คุณผู้หญิงหน้าตาดูไม่ได้ขนาดนั้นเลยเธอมากจนไม่รู้ว่าจะปล่อยวางยังงี้ ถึงได้เหยียบย่ำตัวเองได้ขนาดนี้]

อีกฝ่ายเงียบไปสักพัก เวินโหวถอนหายใจแล้วเกลี้ยกล่อมต่อ [ไม่มีอะไรที่ปล่อยวางไม่ได้ พอแบกไว้มากพอแล้วก็จะปล่อยวางได้เอง คุณก็รู้ว่าเขาไม่รักคุณ แล้วยังมีอะไรให้ตัดไม้ขาดอีก เขารวยมากหรือหน้าตาหล่อมากงั้นหรือ]

[ข้าไม่ได้รับรักในเงินของเขา และไม่ได้รักเพราะหน้าตาของเขา] ผ่านไปสักพักผู้หญิงคนนั้นก็ตอบกลับมาอีกครั้ง [ข้าก็แค่รักเขา]

คนโง่ซัด ๆ!

เวินโหวรลอกตามองบน [ถ้าฉันเป็นคุณนะ ต้องฟาดเขาด้วยใบหย่าแน่นอน บ้านเป็นของฉัน รถเป็นของฉัน เงินทองทั้งหมดเป็นของฉัน จากนั้นไล่เขาไปให้ไกล!]

อีกฝ่ายไม่ได้ตอบแชดกลับมาอีก เวินโหวรออยู่สักพักก็ผล็อย

กลับไป

ความทรงจำที่ชัดเจนตรงนี้ เวินโหวหรือที่นางยองๆ บนกิ่งไม้
 ปลูกไต้ปลายคางพืมพำ “ฉันก็เลยได้รับกรรมสินะ สงสัยการเป็นนักแสดง
 คีร์บอร์ตจะสุขสบายเกินไป สวรรค์จึงประทานของกำนัลข้ามภพคุณใหญ่
 ให้ฉันลองมาประสบด้วยตัวเองดู? ตูเวินโหวเป็นคนโบราณ...ไรวะ
 คนโบราณก็เล่นกระตุ๋ด้วยเธอ!”

เอาอินเทอร์เน็ตมาจากไหน

เวินโหวรู้สึกทรมานใจเข้าลึก ยึดตัวเองด้วยความหงุดหงิด
 เล็กน้อย แต่ผิวสัมผัสของเส้นผมทำให้เธอเข้าใจยิ่งขึ้นว่า นี่ไม่ใช่
 ร่างกายของเธอจริงๆ

เส้นผมดำสลวยเงางาม ทั้งเย็นทั้งลื่นดูผ้าไหม เทียบกับ
 คุณภาพเส้นผมเดิมของตนแล้วต่างกันราวฟ้ากับเหว เมื่อมองสรีระ
 ร่างกาย ออกใหญ่เอาจุดตึงยังยาวๆ ไม่ว่ามองจากมุมใดก็ไม่ใช่
 ร่างกายของเธอ

ไม่น่าเชื่อ ข้ามภพมาจริงๆ ด้วย!

เวินโหวตอบมืออย่างอัศจรรย์ใจ และรู้สึกตื่นเต้นเล็กน้อย
 แต่แล้วเมื่อลมหนาวสายหนึ่งพัดผ่าน เสื้อผ้าเปียกชื้นแนบกาย
 ทำให้รู้สึกหนาวถึงกระดูก เวินโหวก็หัวเราะไม่ออกไปชั่วขณะ
 เธอถอดเสื้อตัวนอกออก เหลือเพียงตู้โตว² ตัวบาง นั่งกอดกิ้งไม้
 พลังเริ่มมีความรู้สึกกลัวผุดขึ้นมา

ตอนนี้เธอกลายเป็นคนอีกคนแล้ว ทั้งยังไม่มีรู้สถานการณ์ของ
 คนคนนี้โดยสิ้นเชิง หากถูกคนอื่นเข้าใจว่าผีเข้าสิงแล้วเผาทิ้งจะอย่างไร

² หมายถึง ผ้าที่สตรีโบราณใช้สวมใส่แนบติดตัว ถือเป็นเสื้อชั้นใน

เทียบกับสภาพแวดล้อมการใช้ชีวิตที่ยากลำบากของคนโบราณแล้ว
แน่นอนว่าเธอชอบคอมพิวเตอร์และเครื่องปรับอากาศของยุคปัจจุบัน
มากกว่า!

อีกอย่าง เหมือนว่าความสัมพันธ์ในครอบครัวของตู้เวินโหลว
จะไม่ค่อยดี สามีก็คิดจะฆ่านาง เช่นนั้นสลับมาเป็นเธอแล้วจะมี
ประโยชน์อะไร หากคนคนนั้นพ้นแล้วเอาดาบฟันเธอทิ้ง เธอจะ
เรียกร้องความเป็นธรรมจากผู้ใดได้

เมื่อนึกถึงสถานการณ์คับขันก่อนหน้านี้ เวินโหลวก็อดไม่ได้
ที่จะมองบุรุษที่ห้อยอยู่บนกิ่งไม้ด้านข้างอีกครั้ง

อย่างไรเสีย เมื่อครู่ก็ถือว่าเธอช่วยชีวิตเขาไว้ เรื่องราวจะยัง
มีโอกาสเปลี่ยนแปลงหรือไม่ละ

หรือว่าโยนเขาลงน้ำให้จมนตายไปเลย จากนั้นรอนฟ้าสางแล้ว
ค่อยหาวิธีไปบ้านครอบครัวฝ่ายสามีของตู้เวินโหลว เพื่อใช้ชีวิตมาย
อย่างสุขสบาย?

ทันทีที่ความคิดนี้ผุดขึ้น ทรวงอกก็ปวดแน่นจนเวินโหลว
แทบหายใจไม่ออก

‘เจ้าอย่าคิดทำร้ายเขา!’ จู่ๆ ในหัวก็มีเสียงสตรีนางหนึ่งดังขึ้น
‘หากเจ้าทำร้ายเขา ข้าจะทำให้เจ้าตายตามเขาไปด้วย!’

ทั้งร่างกายเกร็งแน่น เวินโหลวขมวดคิ้วพลางหันมองรอบทิศ
“ตู้เวินโหลว?”

‘ข้าเอง’

เมื่อเห็นว่ารอบข้างไร้เงาผู้ใด เวินโหลวจึงกอดแขนตนเองแน่น
“นี่คุณผู้หญิง คุณอย่าทำให้ฉันตกใจได้ไหม ยังไงตอนนี้พวกเราสองคน
ก็ถือว่าอยู่ในร่างเดียวกัน ถ้าฉันตายไปแล้วคุณจะได้ประโยชน์อะไร”

‘อย่างอื่นข้าไม่สนใจ’ ตูเวินโหรวกล่าวอย่างตื้อรั้น ‘ข้าไม่อนุญาตให้เจ้าทำร้ายเขา!’

เวินโหรวหัวเราะไม่ได้ร้องไห้ไม่ออก “ในเมื่อชอบเขาขนาดนี้ อย่างนั้นก็ให้เขาฆ่าคุณตายไปเสียก็สิ้นเรื่อง จะลากฉันมาเพื่ออะไร”

ตูเวินโหรวเงียบไปชั่วครู่แล้วเอ่ยเสียงเบา “ก็เจ้าพูดเองว่าควรไปจากคนที่ไม่รักข้า ข้าทำไม่ได้ เจ้าบอกว่าเจ้าทำได้ เช่นนั้นก็ให้เจ้ามาทำเวินโหรว...”

กลายเป็นเรื่องของเธอเฉยเลย?

นักเลงคีย์บอร์ดในยุคนี้ถูกลงโทษหนักเช่นนี้ตั้งแต่เมื่อไรกัน ไม่ใช่ว่าพิมพ์จบก็ไม่ใช่เรื่องของตัวเองแล้วหรือ เรื่องอะไรถึงลากเธอมายุ่งเกี่ยวกับเรื่องนี้ด้วย เรื่องอะไรกันเล่า!

“แล้วคิดจะอย่างไรละคุณผู้หญิง” เวินโหรวลูบหน้าก่อนกล่าวต่อ “อยากให้ตัวเองตายหรืออยากให้เขาตาย?”

ตูเวินโหรวพูดอย่างไม่สบอารมณ์ “เหตุใดเจ้าคิดถึงแต่เรื่องตายอยู่เรื่อย จึงถึงกับแคปากแข็ง ไม่ได้จะฆ่าข้าจริง ๆ ลักหน่อย อีกอย่างเจ้าช่วยเขาไว้ รอเขาฟื้น เขาอาจจะหายโกรธและอาจพาเจ้ากลับตระกูลเสียก็ได้”

ดูไว้ นี่ละที่เขาเรียกว่าถูกคนเอาไปขายแล้วยังช่วยนับเงิน³ คนเขาจะโยนไปเลี้ยงหมาป่าอยู่แล้ว นางยังคิดว่าเขาไม่ฆ่าอีก!

เวินโหรวโมโหจนปาลมขึ้นตรงผมที่ปรกหน้าผาก “กลับตระกูลเสียแล้วยังไงต่อ คุณอยากให้ฉันทำอะไรถึงจะยอมปล่อยฉันกลับไป”

‘ง่ายอย่างยิ่ง’ ตูเวินโหรวนิ่งสักระยะ น้ำเสียงเปี่ยมด้วยความ

³ หมายถึง โง่หรือซื่อบื้อมากๆ

เศรำโศก “หากเจ้าสามารถไปจากเขาแทนข้าได้ ทำให้ข้าไม่ยากกลับไปอยู่ข้างกายเขาอีก เจ้าก็จะกลับไปได้ อีกทั้งข้ายังจะให้ค่าตอบแทนเจ้าอย่างงาม”

ค่าตอบแทนอย่างงาม

ทั้งประโยคเวนิทรวได้ยินแค่ห้าพยางค์นี้ก็ตาลูกวาทันที “จริงหรือ เป็นวัตถุโบราณแบบที่ขายได้ในราคารมหาศาลหรือเปล่า”

“ได้สิ” ตูเวนิทรวเหมือนจะหัวเราะเล็กน้อย “ความต้องการของเจ้าไม่มากเกินไปจริงๆ”

นี่คือยังไม่มาก? หมายความว่ายังขอวัตถุโบราณได้อีกหลายชิ้นสินะ

ทันใดนั้นเวนิทรวรู้สึกเหมือนฟ้าสว่างวาบ ขณะกำลังจะพูดอะไรต่อ กลับรู้สึกวิงเวียนจนเกือบพลัดตกจากต้นไม้

“นี่เจ้ากำลังทำอะไร” เสียงทุ้มต่ำของบุรุษดังขึ้นข้างหู เวนิทรวตกใจก่อนรีบพยุงท่อนไม้แล้วหันกลับไปมอง

เขยิวจึงถึงต้นแล้ว เขากำลังขมวดคิ้วจ้องนาง สายตาตกอยู่บนเรือนกายที่สวมเพียงตุ้โตตัวเล็กจิ๋ว ก่อนหันตาเล็กน้อย “ไร้ยางอาย!”

เวนิทรว “...”

เหตุใดคนคนนี้ถึงไม่น่ารักเอาเสียเลย ไม่ขอบคุณคนที่ช่วยชีวิตตัวเองไม่พอ ตีนม้ายังดำเธออีก ตามนิสัยปกติของเธอ ต้องด่าสวนกลับทันทีแน่นอน แต่เมื่อนึกถึงคำพูดของตูเวนิทรว จึงสุดลมหายใจเข้าลึก ประคองรอยยิ้มบางบนใบหน้า แล้วเอ่ยถามอย่างโล่งใจว่า “ท่านดีขึ้นแล้วหรือ รู้สึกไม่สบายตรงไหนหรือไม่”

จะไม่เอาเจ้ามาไว้ในใจ

เซียวจิงถึงรู้สึกอึดอัดชอบกล จึงก้มมองตนเอง ก่อนจะ
ทั้งตกใจทั้งโมโห “ผู้ใดเป็นคนทำ”

กลัวตัวอย่างไรแขวนเอาไว้บนต้นไม้!

เวินโหรวกะพริบตาปริบ และชี้มาที่ตัวเอง “ที่นี่มีแค่พวกเรา
สองคน แน่หนอนว่าข้ายอมเป็นคนทำ สถานการณ์คับขันนะ ท่านว่าอย่า
แล้วสลับไป หากไม่แขวนไว้จะให้ข้าปล่อยไว้ข้างล่าง ให้หมาป่ากินท่าน
หรือ”

“...” เซียวจิงถึงชะงักแล้วยิ้มเยาะ “เจ้าแรงเยอะดีเหมือนกันนี่”

ฟังน้ำเสียงดูเหมือนจะส่อเค้าหายโกรธ เวินโหรวรีบเอาความดี
ความชอบเข้าตัว “ข้าแรงน้อยนัก แต่เมื่อคิดว่าต้องช่วยชีวิตท่าน
ก็มีแรงขึ้นมาทันที!”

แรงเยอะไม่เยอะไม่ใช่ประเด็นสำคัญ เธอแค่อยากเน้นย้ำว่าเธอ
เป็นคนช่วยชีวิตเขา! ต่อให้ไร้มนุษยธรรมเพียงใดก็ควรเห็นแก่บุญคุณ
ช่วยชีวิต แล้วชีวิตเธอใช่ไหมล่ะ

เซียวจิงถึงที่ได้ยินดังนั้นก็เข้าใจแล้วมองนางด้วยสายตา

แปลกประหลาดเล็กน้อย “วันนี้เจ้าตกใจจนเสียสติไปแล้วใช่หรือไม่”

ดูคล้ายผิดปกติ เหมือนถูกผีสิง

เมื่อวินโหรวไต่ยืนเช่นนี้ก็รีบกุมหน้าผาก กล่าวอย่างอ่อนแรง
“วันนี้ฝันร้ายมาจนมากมายเช่นนี้ ย่อมตกใจมากเป็นธรรมดา!
ตอนนี้ในหัวข้าสับสนไปหมด หากพูดอะไรผิดไปบ้าง ขอทำนออย่าได้
เก็บมาใส่ใจเลย”

นางพูดอะไรผิดไปบ้าง เสียที่ใด

เซียวจึงถึงหรีดาก่อนเงยหน้ามองท้องฟ้าที่ใกล้รุ่งสางแล้ว
ขมวดคิ้วกล่าว “ปล่อยข้าลงก่อนค่อยว่ากัน”

“ได้!” เมื่อวินโหรวเห็นท่าที่เขานุ่มนวลลงไม่น้อยก็ดีใจมาก
สิ่งที่ดูวินโหรวกล่าวไม่ได้ผิดไปเสียทั้งหมด คนผู้นี้รู้สำนึกบุญคุณ
เพราะฉะนั้นเธอไม่ตายแน่นอน!

เมื่อมีชีวิตอยู่ต่อไปได้ ชีวิตนี้ก็มีความเป็นไปได้ไม่รู้จบ

วินโหรวที่ภายในใจถึงโลดพล่านไถลลงจากต้นไม้ เร็วจน
ส่งเสียงดัง ‘ฟืบ’ เธอเกาะสายคาดเอวที่ผูกบนกิ่งไม้ ออก จากนั้น
ก็ได้ยินเสียง ‘ตุบ’ ดังมาจากด้านหลัง!

เซียวจึงถึงเดิมหายไกรธแล้ว อย่างไรก็ตามเมื่อวานที่เขาพานางมา
ความจริงก็แค่ไกรธจนวนอยากสั่งสอนนางเท่านั้น ยามนี้ผ่านพ้นด้าน
ความเป็นความตาย เขาจึงคิดจะพานางกลับไปทำโทษอย่างอื่นก็พอ

แต่สุดท้าย! สตรีที่ไม่รู้ฟ้าสูงแผ่นดินต่ำนางนี้กลับปล่อยเขา
ตกพื้นเช่นนี้!

“ดูวินโหรว!”

เสียงคำรามดังอสนีบาตดังก็ก้องขึ้นจากด้านหลัง วินโหรว
ตัวแข็งทื่อ ค่อยๆ หันหน้ากลับไปมองพลาญยิ้มเจื่อน “ข้า...ไม่ได้ตั้งใจ

มือหมดแรงพอดีนะ”

มีแรงเขว่นเขาขึ้นไปได้ แต่ไม่มีแรงค่อยๆ ปลดปล่อยเขาลงมา? เชี่ยวจึงถึงกัณฑ์ ขยับตัวเล็กน้อยก็ทำให้ผ้าบนตัวคลายออก เขาลุกขึ้น ยึดตัวแล้วก้าวยาวเข้ามาหานาง

เวินโหรวอยากหนีตามสัญชาตญาณ แต่ด้านหลังเป็นต้นไม้ เมื่อหลังแนบลงไปแล้วพลันรู้สึกเย็นเยียบ จะออกไปทางซ้ายหรือขวาก็หนีไม่ทัน จึงตัดสินใจยกมือบังศีรษะตนเอง หลับตาปีพลางกล่าวว่า “มีอะไรพูดกันดี ๆ อย่าลงไม้ลงมือ!”

เรือนกายที่เกลี้ยงเกลาดูจหยกเปื้อนรอยสกปรกไม่น้อย ช่วงคอและลาดไหล่ล้วนมีบาดแผล มือสองข้างดำเปื้อน บนศีรษะไม่รู้ว่าเป็นรอยแผลหรือดินโคลน เส้นผมงามยุ่งเหยิง ใบหน้าเล็กๆ ก็ขาวซีดเช่นกัน

เชียวจึงถึงนั่งครุ่นหนึ่งแล้วเม้มปาก

เวินโหรวเตรียมใจไว้แล้ว คนเบื้องหน้ามีท่าทีรุนแรง เธอแค่ปกป้องส่วนสำคัญของร่างกายเพื่อให้รอดตายก็พอ อย่างอื่นค่อยว่ากัน! แต่ผ่านไปสักพักกลับไม่มีอะไรเกิดขึ้น

เธอแอบหรีตามอง คนตรงหน้ายืนห่างจากตนประมาณหนึ่งก้าว เห็นสีหน้าไม่ชัดเจน แต่ความทะนงในตัวกลับหายไปหลายส่วน

รอดแล้ว?

“ฟ้าใกล้สว่างแล้ว ไม่มีม้า เจ้าสวมนี่แล้วตามเข้ามา”

เชียวจึงถึงถอดชุดของตนออก บิดพอหมาดก่อนสะบัดแล้วยื่นให้ จากนั้นจึงกล่าวด้วยสีหน้าไร้อารมณ์ “มีเรื่องอะไรกลับไปค่อยคุย”

อมิตาพุทธ ขอขอบคุณฟ้าดิน!

เวินโหลรวถอนหายใจอย่างแรง รับชุดของเขามาสวมแล้วดีดตัวกระโดดตามเขาไปรวากับกระต่ายตัวน้อย

ดูก็รู้ว่าเซียวจึงถึงเกิดในตระกูลใหญ่ บุคลิกดูไม่ธรรมดา แม้เดินอยู่ในป่าร้างเช่นนี้ ก็ยังมีความมั่นใจและสุขุมเหมือนเดินเล่นอยู่ในสวนที่เจียน

เวินโหลรวที่เดินตามอยู่ด้านหลังมองแผ่นหลังใหญ่กว้างของเขา พลังคิดว่าความยึดติดของตัวเวินโหลรวก็ใช่ๆไร้เหตุผล อย่างน้อยหน้าตาของคนผู้นี้ก็น่าดูอย่างหาได้ยากจริงๆ

ขณะกำลังครุ่นคิด คนที่เดินอยู่ด้านหน้าพลันหยุดชะงัก เวินโหลรวไม่ทันระวังจึงชนแผ่นหลังของเขาตัง ‘ปึก’

“ขอโทษ!” เมื่อเวินโหลรวตั้งสติได้ก็รีบเอ่ยขอโทษ ด้วยกลัวว่าจะทำให้นายท่านผู้นี้โกรธอีกครั้ง

แต่เซียวจึงถึงกลับไม่ได้พูดอะไร หันหน้ามองนางที่หนึ่งแล้วมองไปยังเบื้องหน้า

“เกิดอะไรขึ้น” เวินโหลรวงุนงงเล็กน้อย แล้วชะโงกหน้าไปมองเช่นกัน

หน้าผา ทางตัน

เวินโหลรว “...”

บุคคลผู้นี้เดินอย่างมั่นใจ เธอยังนึกว่าเขาอบรู้เส้นทางทั้งป่าเขาแห่งนี้ ที่แท้กลับเดินมั่วซั่วโดยไม่รู้อะไรแม้แต่แต่น้อย! เวินโหลรวลอกตาอย่างอดไม่ได้แล้วเอ่ยถาม “ท่านหลงทาง?”

“ข้าไม่เคยมาที่นี่” เซียวจึงถึงกล่าวด้วยท่าที่เฉยเมย “ข้าจมน้ำสลบไป ไม่รู้ว่าเจ้าพาข้ามาทิศใด”

ความหมายคือ โทษเธอที่ทำให้ประสาทการแยกทิศของเขาสับสน

เธอต้องแบกความผิดนี้ไว้ครึ่งหนึ่ง

เวินโรวโมโวจนหัวเราะ ยกมือเท้าเอวแล้วกล่าว “ผู้ใดจะไปรู้ว่า
บุรุษอย่างท่านว่ายน้ำไม่เป็นเล่า”

เซียวจึงถึงชะงัก สายตาพลันเคร่งขรึม “ทั้งตระกูลเซียวต่างรู้ว่า
ข้าว่ายน้ำไม่เป็น”

ตู้เวินโรวน่าจะรู้จุดนี้ดีกว่าผู้ใด

“...” เวินโรวแทบกัดลิ้นตัวเอง พลันชนลูกชันทั่วกาย ทว่า
ใบหน้ายังคงนิ่งสงบไม่แสดงอาการตกตะลึง และฝึกกล่าวด้วยท่าที่
สงบนิ่ง “สถานการณ์คับขันเช่นนั้น ข้าก็มีลืมนิดบ้าง”

เซียวจึงถ่มเยาะ มองว่านางเพียงตั้งใจเยาะเย้ยเขา โดยไม่ได้
คิดไปถึงเรื่องอื่น “เจ้าเปลี่ยนไป ดูไม่เหมือนแต่ก่อน”

“แต่ก่อน?” เวินโรวแหม่ปาก กอดไหล่ตัวเองพลาบมองไปยัง
หน้าผาข้างหน้า “ไม่ว่าแต่ก่อนจะเป็นอย่างไร ท่านก็ไม่ได้มีข้าในใจ
มิใช่หรือ ในเมื่อไม่ได้หัวใจของท่าน เช่นนั้นเป็นตัวของตัวเองอย่าง
อิสระย่อมดีกว่าอยู่แล้ว”

ความหมายในที่นี้คือ ตอนนี้เป็นนิสัยที่แท้จริงของตู้เวินโรว?
เซียวจึงถึงขมวดคิ้ว “ไม่ว่าเจ้าจะเปลี่ยนไปอย่างไร ข้าล้วนไม่เอาเจ้า
มาไว้ในใจ”

ว้าว หัวใจเป็นทองคำหรือไง คิดว่าใครๆ ก็อยากได้?

เวินโรวชูนิ้วกลางใส่เขาอย่างนึกเหยียดหยาม ขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน
ดูเหมือนเม่นน้อยที่ขมดั่งขึ้น ทันใดนั้นหัวใจพลันเจ็บแปลบอีกครั้ง
เจ็บราวกับมีคนเอาด้ามมีดมาทุบ ผ่านไปนานถึงดีขึ้น

ตู้เวินโรวเอ๋ย ตู้เวินโรว บุรุษผู้นี้โหดร้ายต่อคุณแบบนั้น
ทำไมใจของคุณยังไม่ซำตายไปอีก

เวนโรวรรู้สึกเจ็บใจเล็กน้อยที่ไม่สามารถหลอมเหล็กเป็นเหล็กกล้า¹ ทบอตนเองอย่างแรงที่หนึ่ง สูดลมหายใจเข้าลึกแล้วกล่าว “พวกเราอยู่ตรงนี้เกิด รอคนมาตามหาพวกเราอย่างรวดเร็วกว่าเดินออกไปเอง”

เซียวจิงถึงเจียบซริม กวาดตามองโดยรอบแล้วป็นขึ้นไปบนโขดหินข้างหน้าผา

ตรงนั้นดูเหมือนจะสบายกว่า ลัทธิปาทั่วไปคงขึ้นได้ยาก เวนโรวรรีบป็นตามไป นั่งอยู่ข้างเซียวจิงถึงอย่างป็นธรรมชาติ ขดตัวเข้าหาแล้วหลับตาลง

“เจ้าทำอะไร” เซียวจิงถึงหรีดา “ผู้ใดอนุญาตให้เจ้าฟังข้า”

“ไม่ต้องพูด ข้านอนครั้งชั่วยาม² รอข้าตื่นแล้วท่านค่อยนอน”

เวนโรวรรีบพำขณะหลับตา “ตอนนี้ป็นสถานการณ์คับขัน พวกเราต้องเอาตัวรอดในป่า ป็นบุรุษก็อย่าจู้จี้มากนัก พวกเราต้องออมแรง... ท่านเหยียดขาตรงหน่อยสิ ไซ้ ถูกต้อง”

หลังปรับท่าเรียบร้อย เวนโรวรรีบคลานขึ้นไปบนต้นขาของเขา เข้าสู่ภาวะหลับไหลในชั่วพริบตา

เซียวจิงถึงโมโหจนหัวเราะ “ไม่รู้ว่าสตรีนางนี้กินยาอะไรผิด! เขาจ้องนางอย่างไม่พอใจ แต่กลับทำอะไรไม่ได้”

ขณะกำลังกรุ่นโกรธ ก็รู้สึกถึงอุณหภูมิที่ร้อนผ่าวส่งมาจากบริเวณขา เซียวจิงถึงผะเส็กน้อย ก้มหน้ามองดูเวนโรว เขาเล่เลชั่วครู่แล้วยื่นมือสัมผัสผ้าน้ำผากของนาง

¹ หมายถึง การตั้งความหวังหรือแข่งงวดกับคนคนหนึ่งเพื่อให้อีกฝ่ายได้ตี

² 1 ชั่วยามเท่ากับ 2 ชั่วโมง ดังนั้นครั้งชั่วยามเท่ากับ 1 ชั่วโมง